

ת"פ 28146/11/10 - מדינת ישראל, באמצעות ענף תביעות מחוז ירושלים, משטרת ישראל נגד דוד קיפור

בית משפט השלום בירושלים

09 מרץ 2014

ת"פ 28146-11-10 מדינת ישראל נ' קיפור
בפני כב' השופט יצחק שמעוני, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל באמצעות ענף תביעות מחוז
ירושלים משטרת ישראל

המאשימה

נגד

דוד קיפור

ע"י ב"כ עוה"ד דוד ברהום

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם, תושב ירושלים יליד שנת 1973 הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של איומים וחבלה חמורה לפי סעיפים 192 ו-333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, ביום 16.11.07 בסמוך לשעה 12:00 בחנות נעליים קואליטי בן ישי ברח' יפו 44 בירושלים, חבל הנאשם ביעקב חכימו (להלן: "המתלונן") חבלה חמורה שלא כדין. בין הנאשם והמתלונן התקיים עימות מילולי באשר לתשלום משכורת למתלונן ובהמשכו דחף הנאשם את המתלונן, המתלונן נפל לרצפה וכתוצאה מכך נשברה ידו וגובסה. באותן נסיבות איים הנאשם על המתלונן בכך שאמר לו "אני אהרוג אותך ואת אשתך ואת הילדים שלך, יש לי עבריין ואני אשלח לך, אני אתן כסף שיהרגו אותך והמשפחה שלך".

2. בטיעונו לעונש טען ב"כ המאשימה, כי מדובר באלימות במדרג חמורה גבוה. המתלונן נחבל ונפגע כתוצאה מאלימות הנאשם ונאלץ לספוג גם את האיומים על חייו וחיי משפחתו. כתוצאה מהתקיפה, נשברה ידו של המתלונן. לפיכך, לשיטת המאשימה העונש הראוי נע בין 12 חודשים לארבע שנים של מאסר בפועל וכן מאסר על תנאי על עבירות אלימות ואיומים. נוכח חלופי הזמן והיעדר עבר פלילי לנאשם, הסתפקה המאשימה בטיעוניה לענישה של מאסר למשך 14 חודשים ומאסר על תנאי בעבירות של אלימות ואיומים.

עמוד 1

3. הסיגור טען מנגד, כי מהראיות שהוגשו לא עולה כי ידו של המתלונן נשברה, אך גם אם כן, אין להחמיר עם הנאשם.

לדבריו, כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר, שלוש שנים לאחר קרות האירוע והטלת עונש מאסר בפועל לאחר חלוף כמעט שבע שנים מיום האירוע, גורמת לעונש לאבד מערכו.

בין הנאשם והמתלונן היה דין ודברים בטרם האירוע, כך שאין מדובר בעבירה שבוצעה מתוך אכזריות או רשעות גרידא, אלא מתוך התלהטות יצרים שאמנם אינה מצדיקה את העבירה, אך היא שונה מאירועים שבהם אנשים פוגעים בזולתם ללא כל סיבה.

הסיגור הוסיף, כי הנאשם הוא איש משפחה, אב לשלושה ילדים קטנים, עובד לפרנסתו בחנות הנעליים ואין לו עבר פלילי. הנאשם אינו אדם מסוכן והמתלונן כבר לא בקרבתו. מאז האירוע לא נפתחו לו תיקים חדשים ומדובר באירוע יחיד שלא מייצג אותו.

לכן, לשיטתו טווח מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ועונש כספי לבין עונש מאסר שיש לאמוד במספר חודשים. נוכח הנסיבות המיוחדות בתיק לשיטתו, יש לגזור את העונש ברף התחתון של המתחם, היינו עונש מותנה ועונשים כספיים לפי שיקול דעת בית המשפט.

4. נוכח עמדתו עונשית, הסנגור לא ביקש בדיון הקבוע לטיעונים לעונש לקבל חוות דעת הממונה על עבודות שירות, וביום 4.3.14, הגיש בקשה לקבל חוות דעת זו. הבקשה נשלחה לתגובת המאשימה.

לאור התנגדות המאשימה לבקשה ועמדתה העונשית למאסר בפועל, הוריתי ביום 4.3.13, על דחיית הבקשה.

5. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות הן. העונש המירבי שקבע המחוקק בצידה של עבירה של חבלה חמורה הוא 7 שנות מאסר. בקבעו עונש חמור זה, מבטא המחוקק את חומרתה של עבירה זו והדבר עומד לנגד בית המשפט בעת שקילת גזר הדין שיינתן.

תופעת האלימות היא חולה רעה הפוגעת ומאיימת על כלל החברה ועל פרטיה, בטחונם ושלומם, ועל בית המשפט מוטלת החובה לנקוט בענישה הולמת בעבירות אלה על מנת לשרש ולמגר תופעה זו.

נכון, מעשיו של הנאשם לא נעשו בחלל ריק, ולא מתוך "רוע לשמו" כפי שניסח זאת הסיגור, אך יחד עם זאת, בחירתו של הנאשם לטפל בסכסוך שבינו ובין המתלונן בדרך של אלימות, תוך תקיפתו ואיום על חייו, פסולה וחמורה.

חדשות לבקרים מדווחים לנו על מקרים בהם סכסוכים פעוטים על עניינים של מה בכך מסתיימים באלימות, שלעיתים במהלך הוויכוח וכשהרוחות לוחטות, מסלימה ומסתיימת אף בתוצאות קשות יותר מאלה שנגרמו למתלונן דנו.

על בית המשפט מוטלת החובה להורות ולהתריע, כי אלימות אינה הדרך לפתרון סכסוכים, וכי מי שבחר בדרך זו, לא יוכל לצאת בלא עונש מוחשי ומרתיע. בית המשפט העליון עמד על כך לא אחת, כפי שקבע המשנה לנשיא דאז, כב' הש' חשין בע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (מיום 7.6.05, פורסם במאגרים המשפטיים):

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים חמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכול כי מי שירשע בעבירות אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו, והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

הנאשם לפני הורשע בשתי עבירות- חבלה חמורה ואיומים. עיון בגזרי דין שדנו במקרים דומים, מעלה כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה, נע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות לבין שלוש שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי, פיצוי וקנס (ראה למשל: ת"פ(ב"ש) 39109-07/10 מדינת ישראל נ' שנקור, ת"פ(צפת) 1964/04 מדינת ישראל נ' קוסרב, ת"פ(נצ') 1811/04 מדינת ישראל נ' הוארי, ת"פ(כפר- סבא) 7345-07/11 מדינת ישראל נ' אזולאי).

כל אחד מב"כ הצדדים טען למתחם ענישה שונה בתכלית, בלא שמי מהם תמך טענותיו בפסיקה, כפי שהיה ראוי לעשות.

בהתאם לתיקון מס' 113, אני קבוע כי מתחם הענישה הראוי במקרה שלפנינו הוא בין מאסר למשך 6 חודשים שירוצו בעבודות שירות לבין מאסר בפועל למשך 9 חודשים.

בענייננו, בין הנאשם למתלונן התגלע וויכוח על תשלום שכרו של המתלונן, חילופי הדברים בין השניים הסתיימו בחבלתו של המתלונן על ידי הנאשם. כתוצאה מכך, נפצע המתלונן ונגרם נזק לידו שנזקקה לקיבוע והשמתה בסד גבס.

הנאשם לא חדל לאחר שהמתלונן נפל ונפגע, הלך אחריו למקום עבודתו החדש ואיים על חיי וחיי משפחתו, בנוכחות עדים, הכל כפי שתואר בהרחבה בהכרעת הדין.

הנאשם לא הביע חרטה במהלך ניהול ההליכים, לא לקח אחריות על מעשיו וגם בעת דיון שמיעת הטיעונים לעונש לא מצא לנכון להביע חרטה או צער מכל סוג שהוא.

בחירתו של הנאשם לסיים את הוויכוח בינו ובין המתלונן בתקיפת המתלונן פסולה וחמורה ביותר, ולא מצאתי בנסיבות המקרה עצמו שיקולים לקולא.

לזכותו של הנאשם, יש לזקוף את עברו הנקי, את העובדה שזהו אירוע פלילי יחיד עבורו, וכן את חלוף הזמן מאז בוצעה העבירה, זאת בשל הגשת כתב האישום כ-3 שנים לאחר קרות האירוע. מעבר לכך, לא טען הנאשם לנסיבות המצדיקות הקלה בעונש, כנסיבות כלכליות או משפחתיות מיוחדות.

נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 4 חודשים. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 27.4.13 שעה 08:30 בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים על כל עבירת איומים ואלימות, והנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור תוך שנתיים מהיום על אחת מעבירות אלה.

ג. פיצוי כספי למתלונן בסך של 5,000 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט תוך 30 יום ויועבר למתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט המחזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' אדר ב תשע"ד, 09 מרץ 2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד שירה ארד-קרוואני, הנאשם וב"כ עו"ד דוד ברהום.